

det nu er i den lykkelige Tilſtand at kunne faae 108 for et Papir paa 100.

Saffuer: Jeg ſkal ikke forlænge denne Diſkuſion videre; ieg tror ikke, det vil føre til noget Stort. Jeg tror, at den høitærede Miniſter opfatter mine Udtalelſer paa en noget anden Maade, end de ere fremkomne, og anderledes end flere af Medlemmerne her i Thinget have opfattet dem. Jeg ſkal indſtrænge mig til nogle ganſke ſaa, korte Bemærkninger. Naar den høitærede Miniſter begyndte ſit ſidſte Tilſvar med den Udtalelſe, at det, han ønskede at ſtaffe tilvoie ved Lovforſlaget, og det, han ſøgte ſin Tilfredſtillelſe ved, var at ſtaffe ſaa god og henſigtsmæssig en Jernbane ſom muligt, og det ingenlunde af noget perſonligt Henſyn, ſaa har jeg ikke ſagt Noget, ſom tyder paa det Sidſte. Jeg har ſagt, at den høitærede Miniſter ſøgte at bringe Lovforſlaget tilbage til den Etikkelse, hvori det kunde tilfredſtille ham, idet jeg naturligviis gif ud fra, at dette vilde det gjøre, forſaaavidt han derved ſit det, han maatte anſe for henſigtsmæssigt; men det er jo muligt, at der er Medlemmer her i Thinget, ſom have en anden Anſkuelse om, hvad der er tilfredſtillende og henſigtsmæssigt, end den høitærede Miniſter. — Dernæſt gav Vædringsforſlaget under Nr. 4 til en ny § 10 den høitærede Miniſter Anledning til en Udtalelſe, og den ærede Miniſter ſøgte da at godtgjøre, at jeg i Virkeligheden var fremkommen med en beſtemt Propoſition; thi, ſagde den ærede Miniſter, naar det ærede Medlem paapeger andre Foranſtaltninger end dem, der ere foreſlaaede i Vædringsforſlaget, hvorved den tilſtedeværende Mangel for Jernbanefelſkabet kunde afhjælpes, og erklærer ikke at kunne ſtemme for Regjeringsforſlaget, ſaa kan han jo ikke mene andet, end at man ſkal gaa den anden Vej. Men den ærede Miniſter ſpringer jo albeles over, hvad jeg har ſagt, nemlig at jeg ikke vilde tilraade dette Sidſte, og at jeg kunde være ſindet til at ſtemme for den foreſlaaede Paragraf, naar jeg ikke havde andre Betænkkeligheder ved dens Ufattelſe. Diſſe Betænkkeligheder tror jeg at have fremhævet temmelig udførlig; men den ærede Miniſter har ikke ſtænket dem et eneſte Ord til Evar. Det er ſidſte Punktum i Paragrafens Hovedſtykke, ſammenholdt med det næſtſidſte Punktum, ſom ſandſynligviis vilde foranledige mig til at ſtemme mod Vædringsforſlaget.

Indenrigsminiſteren (Lobſeſen): Jeg vilde ſætte ganſke overordentlig Pris paa det ærede Medlems Samſtemning, da jeg veed, at han ſtænker denne Sag ſin Interæſſe, og jeg ſkal derfor — hvad jeg utviviſomt alt tidligere burde have gjort — udtale mig med Henſyn til det af ham omtalte Punkt. Det Driftsmateriel, ſom det ſjællandske Jernbanefelſkab anſtaffer af ſine aarlige Driftsindtægter — jeg behøver jo ikke at gjentage, hvad

jeg tidligere har oplyſt, at af den aarlige Indtægt anſtaffer Selſkabet en Del Materiel, ſaaledes har det i ſidſte Aar af ſine Driftsindtægter anſtaffet 25 Vogne — det er Selſkabet ſelvfølgelig fuldſtændig Herre over. Regjeringen fører ikke nogetſomhelſt Tilſyn eller Kontrol dermed anderledes, end med at det er i brugbar og for Driften tjenlig ſtand. Det er det almindelige Tilſyn, ſom man overhovedet fører med Materiellet paa enhver Jernbane. Men Selſkabet tilveiebringer ogſaa paa en anden Maade Materiel, nemlig i Henhold til Bevilling, der er givet ved Lov, ſom f. Ex. ved nærværende Lovforſlag. Naar der til en Jernbane ſom den, der ſandſynligviis kommer til at gaa imellem Frederiksberg og Frederiksſund, anſtaffes Materiel, da er der ikke hidtil ved Lovgivningsmagten eller af Admiſtrationen truffet nogen Beſtemmelſe om, at Selſkabet ubetinget ſkal vedligeholde det ſamme Materiel, ſom det paa den Maade har anſtaffet ſig, idet det er Admiſtrationen bekendt, at det Materiel, ſom ſaaledes anſtaffes, ſuppleres ved det Materiel, ſom anſtaffes ved Driftsindtægterne. Alſaa med Henſyn til ſaadanne Anſtaffelser er der ikke truffet ſærlig Beſtemmelſe. Derimod fremkommer der ogſaa Materiel derved, at Regjeringen ſamtlykker i, at Selſkabet af ſin Reſervefond anſtaffer ſig Driftsmateriel. Dette, der anſtaffes af Reſervefonden, bliver kun tilladt anſtaffet under den Betingelſe, at Selſkabet ſkal holde dette Materiel, ſom paa den Maade er anſtaffet af Reſervefonden, vedlige i uformindſket ſtand, idet Reſervefonden betragtes ſom Noget, der følger med Selſkabets ſamtlige øvrige Gjenſtænde i det Diebtik Staten indløſer dem. Dette er en Beſtemmelſe, ſom det ærede Medlem viſtnof ſelv ſom Indenrigsminiſter har Vren for i ſin Tid at have indført. Denne Beſtemmelſe træffes nu alſaa ogſaa med Henſyn til det Materiel, ſom anſtaffes ved ſærlig Bevilling, for denne Millions Bedkommende. Denne Million vil jo være at betale af Staten ved Indløſningen; der maa derfor være Valuta i Materiel, og det paalægges da Selſkabet ſtadig at have ſaadant Materiel ſom det, der nu anſtaffes for Millionen og det ſkal det holde vedlige af ſin Driftsindtægt. Nu er der tilføjet en Beſtemmelſe med Henſyn til ſaadant Driftsmateriel, ſom bliver ſaa ſlidt og gammelbogs, at det ikke vil være forſtandigt og rigtigt at beholde det mere, idet det jo ſaa vil være urimeligt at anvende Bekoſtning derpaa. I ſaa Tilfælde vil man dog ikke finde det naturligt at ſige: Stil op i Eders Skure en Stække af ſaadanne unyttige gamle Rudera, ſom ikke kunne benyttes til Noget, men man maa ſige, ſælſ det hellere og henlæg det indvundne Beløb til Reſervefonden. Thi der er Noget, ſom i enhver forſtandig Drift maa anſes for at være fornuftigt, og det er ikke at vedligeholde det Materiel, ſom er ſaa ſlet, at det ikke kan vedligeholdes. Den paagjældende Paſſus er tilføjet for at formilde Indtrykket af,